చచ్చిన పిల్లి - మురారి సుబ్బారావు

చీకటిపడుతోంది. వెలుగును వెతుక్కుంటూ దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

ఒక ఇంటిముందు నిలబడివున్నాడు వెంకటేశం. అతను వుండుండి భళ్ళున దగ్గుతున్నాడు. మాసిపోయిన బట్టల్లోంచి వస్తున్న మురికి కంపుతో అసహ్యంగా వున్నాడు. ఊరంతా తిరిగాడు. చివరికి ఇక్కడికి వచ్చాడు. ఇవాళ రేపట్లో ప్రాణం పోయేలావుంది తరుచు వస్తున్న దగ్గు అతని గుండెల్ని తినేస్తోంది. పదిహేను రోజుల క్రితంవరకూ ఒక హోటల్లో పని చేసేవాడు ఈ మధ్య దగ్గు మరీ ఎక్కువ కావడంతో హోటల్‌వాళ్ళు బయిటకు తరిమేశారు. ఎక్కడా పని దొరకలేదు. చేసే ఓపికాలేదు. వున్న డబ్బుల్తో ఎలాగో గడిపాడు. మూడు నాలుగు రోజులుగా తిండానికి డబ్బులు లేవు. దగ్గు అతనికి పనిచేసే శక్తి ఇవ్వడంలేదు. ఆకలి అతని వంటిని పట్టి పీడిస్తున్నట్లుగా వుంది, తగ్గని దగ్గులాగే.

వెంకటేశం ఆ ఇంటిముందు నిలబడ్డాడు. ఇంటిని పరిశీలనగా చూసాడు. చాలా పాత ఇల్లు. మట్టి, పచ్చి ఇటుకతో కట్టిన ఏ ముప్పై ఏళ్ళనాటి ఇల్లో మరి. చాలా శిధిలావస్థలో వుంది.

ఇంతలో ఆ ఇంట్లోంచి ఎవరో ముసలమ్మ బయటకు వచ్చింది. వెంకటేశం ఆ ఇంటి కెదురుగావున్న చెట్టుకింద నిలబడి వున్నాడు. ఎంతసేపట్నుంచీ గమనిస్తోందో మరి "ఇదిగో ఇలారా" అని పిలిచింది వెంకటేశాన్ని.

వెంకటేశం ఆమె దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

"నువ్వేం చేస్తుంటావు" అడిగింది ముసలమ్మ.

"ఇప్పుడేం చెయ్యట్లేదు. పనిచేసే ఓపిక లేదు. ఆకలేస్తోంది" అన్నాడు వెంకటేశం.

"ఒక పని చేస్తావా" అడిగింది ముసలమ్మ తలూపాడు వెంకటేశం.

"లోపలికిరా" పిలిచింది ముసలమ్మ. వెనకాలే వెళ్ళాడు వెంకటేశం ముందు రెండు గదులుదాటి వంటింట్లోకి తీసుకు వెళ్ళింది వంటింట్లోకి వెళ్ళగానే ఏదో భరింపరాని కంపు కొడుతోంది.

"ఇగో ఈ అటకమీద పిల్లి చచ్చిపోయింది. ఎప్పుడు చచ్చిందో ఏమో. మేం చూడలేదు. పొద్దుట్నుంచీ కొద్దిగా వాసనొస్తోంది. ఇప్పుడా కంపు మరీ భరించలేకపోతున్నాం. కొంచెం ఆ చచ్చిన పిల్లిని తీసి ఈ వీధి చివర వున్న పెంట కుప్పమీద పడేద్దూ! నీకు పుణ్యం వుంటుంది. నీకు అన్నం పెట్టి డబ్బులిస్తాలే" అంది ముసలమ్మ ముక్కుకి అడ్డంగా చీరకొంగు పెట్టుకుంటూ.

వంటింట్లోంచి వస్తున్న ఆ వాసనకి వెంకటేశానికి దగ్గుతెర ముంచుకొచ్చింది. కడుపులోంచి వికారంగా వుంది.

"ఎలా చచ్చిందా పిల్లి" అడిగాడు వెంకటేశం

"ఏముంది నాయనా! నాలాగే ఇది బొక్కిపోయిన ఇల్లే, చూస్తున్నావుగా. ఎక్కడికక్కడ అన్నీ జీర్ణావస్తలో వున్నాయి. ముప్పై ఏళ్ళకు పైగా అయింది ఈ ఇల్లుకొని. కరెంటు వైర్లు చూడు అవీ పాడైపోయున్నాయి. ఆ పిల్లి అటక ఎక్కినప్పుడు ఏ కరెంటువైరు చెడిపోయి వుందో

ఏమో. లేదా ఏ ఎలుకనో వేటాడుతూ సామాన్ల మధ్య ఇరుక్కుందో. మొన్న మధ్యాహ్నం అటక ఎక్కింది. తిరిగి దిగడం మేం చూళ్లేదు. అది చచ్చూరుకుంది. ఇప్పుడు వాసనొస్తోంది. ఇలా అవస్థ పడుతున్నాను. నీకు పుణ్యం వుంటుంది. ఆ పిల్లిని తీసి అవతల పారెయ్యి బాబూ'' అంది ముసలమ్మ.

సరేనన్నాడు వెంకటేశం. ఈ పని చేస్తే ఈ రాత్రికి తృప్తిగా భోజనం దొరుకుతుంది. రేపటికి కాస్త వంట్లో సత్తువ వస్తుంది. రేపు ఊరంతా తిరిగెయ్యాలి. కడుపులో బాధతో తను ఇప్పుడే చచ్చిపోయేలా వున్నాడు. తను అడుక్కు తినలేడు. ఈ పని చేస్తే ! ముసలమ్మ అన్నం పెడుతుంది. అడుక్కుతినడం కన్నా ఇది నయయే అనుకున్నాడు వెంకటేశం.

చచ్చినపిల్లి యొక్క కుళ్ళుకంపు విరగడవుతున్నదనేసరికి కాస్త నవ్వు ముఖం వచ్చింది ముసలమ్మకి. గిబగబా మరో గదిలోకి వెళ్ళి పెద్ద బల్ల తీసుకువచ్చి ఇచ్చింది. దానిమీంచి అటక మీదకి ఎక్కి పిల్లి శవాన్ని కిందకు దించాడు వెంకటేశం. దానిని ఒక తాడుతో కట్టి బయటకు తీసుకువచ్చాడు.

''త్వరగా తీసుకెళ్ళు నాయనా ! వచ్చేక అన్నం పెడతాను. ఈలోగా వంటిల్లంతా శుభ్రంగా కడగాలి. కొడుకు, కోడలు వచ్చే వేళయింది'' అంటూ అడ్డం పెట్టుకున్న చీరకొంగుతోనే మాట్లాడింది ముసలమ్మ.

* * *

వెంకటేశం పిల్లి శవాన్ని ఈడ్చుకుంటూ వీధిలో నడుస్తున్నాడు. శవంలోంచి వచ్చే కంపు ముక్కుని బద్దలుకొడుతోంది. రోడ్డుమీద నడుస్తున్న వాళ్ళంతా ఇది చూసి దూరం దూరంగా నడవసాగారు. వీధి చివరికొచ్చి అక్కడున్న చెత్తకుండీలో పిల్లిని పడెయ్యబోయాడు వెంకటేశం.

''ఏయ్ ! ఒరేయ్. కంపు కొడుతున్నదాన్ని ఇక్కడ పడేస్తావా. మేమంతా బ్రతికివున్నామనుకోవట్లేదా నువ్వు. తీసుకెళ్ళి మరోచోట పడెయ్యి.'' నలుగురైదుగురు అడ్డగించారు. మరోచోటుకి తీసుకువెళ్ళాడు. అక్కడా అంతే. వేరొకచోటుకి .. ఇదే అవాంతరం. చివరికి పిల్లి శవాన్ని లాక్కుంటూ ఊరంతా తిరగక తప్పలేదు ఊరు చివరికి తీసుకువెళ్ళి వదిలేశాడు పిల్లిని.

అప్పటికే కాళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. విపరీతమైన దాహంగా వుంది. ఆకలిగా వుంది. ఎలాగో నెమ్మదిగా అడుగు వేస్తూ ముసలమ్మ ఇంటి వైపు నడిచాడు

అప్పటికి చీకటి ముసురుకొని చాలా సేపయింది. అక్కడక్కడా తలుపులు మగతగా మూసుకొంటున్నాయి

చచ్చిన పిల్లి

కాళ్ళీడ్చుకుంటూ ముసలమ్మ ఇంటి దగ్గరకు వచ్చేసరికి ఆ యింటి తలుపులు మత్తుగా కళ్ళు మూసుకొనివున్నాయి

నిలబడే ఓపిక లేదు. గోడ అసరాగా చేసుకుని కూర్చున్నాడు వెంకటేశం. పావుగంట... అరగంట... గంట తలుపులు తెరుచుకోలేదు. ఇక నిరీక్షించి లాభం లేదు. ఆ యింటి తలుపులు తెరుచుకోవడం లేదుగాని తన కడుపులో మాత్రం ఆకలి కేకలు తగ్గడం లేదు. ఆ శబ్దం వినబడకుండా తన గుండె తలుపుల్ని మూయలేక పోతున్నాడు.

పుట్టిన చంటిపాప ఏడవకపోతే బ్రతికించేది, సుఖంగా బ్రతకడానికి అవరోధంగా వచ్చేది, బ్రతుకంతా దానికోసమే తాపత్రయ పడేలా చేసేది, మనిషికి మనిషికి మధ్య మౌనాన్ని ఛేదిస్తూ విశృంఖలంగా విలయ తాండవంచేసేదీ, ఏడుస్తూ ఏడ్పించేది, కట్టెలా కాలిపోతూ నువ్వూ అలా కాలిపోవాలని శపిస్తూ వికటాట్టహాసం చేసేది — ఆకలి, ఆకలి, ఆకలి.

వెంకటేశం ఆ యింటి తలుపు తట్టేడు.

''ఎవరదీ'' లోపల్నుంచి కొత్తగా ఒక ఆడగొంతు. 'బహుశా ముసలమ్మ కోడలేమో' అనుకున్నాడు వెంకటేశం

కళాభారతి (నిజామాబాద్), జవహర్ బాల కేంద్రం(శక్కర్ నగర్)సంయుక్త ఆధ్వర్యంలో నెలకొల్పబడిన నృత్య కళాకారుల ప్రారంభోత్సవ సందర్భంగా నృత్య ప్రదర్శననిచ్చిన కళాభారతి విద్యార్థిని, డా. నటరాజ రామకృష్ణ శిష్యురాలు కుమారి జయలక్ష్మి.

''నేనమ్మగారూ'' నీరసంగా జవాబిచ్చాడు వెంకటేశం.

''నేనంటే ఎవరని ? పేరు లేదూ'' లోపల్నుంచి విసుక్కుంటున్నట్లు అరుపు.

''నేనమ్మగారూ ! ఇందాక మీ ఇంట్లోంచి చచ్చిన పిల్లిని తీసుకెళ్ళి బయట పారేశాను. పెద్దమ్మగారు అన్నం పెడతానంది. అందుకని'' నసిగాడు వెంకటేశం.

''వేళాపాళా లేదూ. పొద్దున్నే కనబడు వెళ్ళు'' మళ్ళీ కసురుకుందా గొంతు.

''అది కాదమ్మా. ఆకలేస్తోంది.''

లోపల్నుంచి ఎటువంటి సమాధానం రాలేదు.

''అమ్మా, మిమ్మల్నేనమ్మా.''

''...... ... .''

మరోసారి పిలిచాడు. నిశ్శబ్దం మౌనంగా పలుకరించింది. నిట్టూరుస్తూ ఆ యింటి కెదురుగా వున్న చెట్టు కిందకి నడిచాడు. చెట్టు కిందకు చేరబోతోంటే కాల్లో ఏదో గుచ్చుకుంది. తీసి చూసాడు. ''ఛ ... ఇనుప ముక్క. చేగోడీ ముక్క అయ్యుంటే ఎంత బాగుణ్ణు.''

ఆ రాత్రి చెట్టుకింద చల్లని గాలిని తింటూ గడిపాడు వెంకటేశం. ఆకలి అతన్ని అనేక విధాలుగా ఆలోచింప జేసింది.

వీళ్లెవరికీ ఆకలంటే తెలీదా !—ఆకలని గోలపెడితే దయ కలగదేం ? తనేం ముష్టిగా అడగలేదే పని చేశాడు. కూలిగా అన్నం పెట్టమన్నాడు. ఏదీ ! ఇదేనా శ్రమకు విలువ. సాటి మనిషి ఆకలిని గుర్తించడం ఇలాగేనా ? పిల్లిని బయట పారేశాక ఇల్లంతా శుభ్రంగా కడుక్కొని సాంబ్రాణి ధూపం వేసుకొని ఎంత హాయిగా, సుఖంగా నిద్రపోతున్నారు. వాళ్ళకేనా సుఖం తనకక్కరలేదా ! తన ఆకలి తీరేలా పట్టెడన్నం పెడితే తన కెంత తృప్తి కలిగేదని. వీళ్ళకి ఎదుటివాళ్ళ సుఖం అక్కరలేదు. ఎదుటి వాళ్ళ ఆకలి అసలే పట్టించుకోరు.

కడుపులో ఆకలి బాధ ఎంత నీచమయిన పనయినా చేయిస్తుంది. దొంగతనాలు...హత్యలు ఇలా అలాంటివేం తను చేయలేదే. వాళ్ళ ఇంట్లోంచి భరింపరాని కంపుని బయట పారేసాడు, అయినా కడుపు ఏడుస్తూనే వుంది.

తననెంత మోసం చేసారు. ఒక అనామకుడిగా చేసి ఎంత హాయిగా నిద్రపోతున్నారు. వాళ్ళనేం చెయ్యాని, పరాభవం పొందిన ఆత్మాభిమానంగల ఆకలి కడుపు నాది. అది తిరగబడాలంటే... తిరగబడితే, వా ళ్ళేమౌవుతారు వాళ్ళనేం చెయ్యాలి.

కాల్లో గుచ్చుకున్న ఇనుప తీగె, చేతిలో కదులుతోంది. వెంకటేశం ఒక నిశ్చయాని కొచ్చాడు.

* * *

తెల్లవారుతూనే ఆ యింటి తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ముసలమ్మగారి కోడలు తలుపు

పంటి నొప్పికి ప్లాస్టరు!

పంటినొప్పిని తగ్గించగల ఒక కొత్త ప్లాస్టరును తయారీ చేసినట్లు జపానులోని పరిశోధకులు కొందరు పేర్కొన్నారు ఈ ప్లాస్టరును చిగుళ్ళమీద అంటిస్తారు. ఇది వెంటనే పనిచేయడం ప్రారంభిస్తుంది. టోకుషిమా విశ్వవిద్యాలయంలోని శాస్త్రవేత్త డా మసుమిషి టకాసుగి ఈ పరిశోధనలకు నాయకత్వం వహించారు. దీనిని కొందరు రోగులపై పరీక్షించినట్లు దీనివలన సత్ఫలితాలు ఏర్పడినట్లు ఆయన తెలియచేశారు కొన్ని సెల్యూలోజ పదార్థములు, బాధనివారిణి మందులతోనూ ఈ ప్లాస్టరును తయారు చేశారు 15 నిమిషాలతో దీని ప్రభావం కనిపిస్తుంది ఆహారం తీసుకున్న తరువాతకూడా, ఆరు గంటలసేపు దీని ప్రభావం ఉంటుంది మామూలు బాధానివారిణి మాత్రలలో ఉపయోగించే మందు మోతాదులో పదో వంతు మాత్రమే దీనిలో ఉపయోగిస్తారు

తీసింది. తలుపులు తెరుచుకోవడంతేనే వెంకటేశం ఆ యింట్లోకి పరిగెత్తాడు

''ఏయ్ ఎవరున్నవ్వు లోపలికి వచ్చేస్తున్నావేమిటి'' వెనుకనుంచి అరుస్తూ వెంకటేశంతో బాటు లోపలికొచ్చిందామె

వెంకటేశం ఒగురుస్తున్నాడు. ఆకలికి, నీరసానికి పీక్కుపోయిన అతని ముఖం కోప రూపం దాల్చి నుసిబారుతున్న నిప్పు బొగ్గులా వుంది.

''నేనెవరా ? రాత్రి మీ యింటి తలుపులు కొట్టి పట్టెడన్నం పెట్టమని అడిగానే. ఆణ్ణి'' అన్నాడు వెంకటేశం.

''అయితే ఏమంటావు. ఇలా లోపలికి వచ్చేస్తావేమిటి, అత్తగారూ, అత్తగారూ'' మరో గదిలోకి కేకవేసిందావిడ ముసలమ్మ లోపల్నుంచొచ్చింది.

''ఏం మహాతల్లీ చచ్చిన పిల్లిని బయట పారెయ్యి. అన్నం పెడతాను డబ్బులిస్తాను అన్నావే ఏది తల్లీ. దాన్ని తీసుకెళ్లి బయట పారేశాను. నువ్వు మాత్రం సుఖంగా పడి నిద్దరోయావు. ఏం తల్లీ సుఖం మీకేకానీ మాకక్కరలేదా! మేం మనుషులంకామా'' గట్టిగా అరిచాడు వెంకటేశం.

''నువ్వు తిన్నంత పెడతా నాయినా. ఇప్పుడిలా వచ్చి గొడవచేస్తావెందుకు'' ముసలమ్మ అన్నది.

''ఆఁ! పెడతావు. ఆకలేసినప్పుడు కావాలమ్మా తిండి. దాన్ని బలవంతంగా చంపుకున్నాకకాదు. ఆకలంటే ఎలా వుంటుందో తెలియదు మీకు. మీరు పశువులు. దొరికింది నమిలి మింగేయడం, బలవంతంగా కబళించాలని చూడ్డంతప్ప మనిషి లక్షణాలులేవు మరో మనిషి ఆకలి తెలుస్తుందా! అందుకే మీకు బుద్ధి చెప్పాలని వచ్చాను''

''ఏమిటి నువ్వంటున్నది.'' భయంగా అన్నారిద్దరూ

''అవునత్తల్లీ నేను బతికినన్నాళ్ళూ కష్టపడి బతికాను రోగం ముంచుకొచ్చింది అయినవాళ్ళు కాదన్నారు కొడుకు వదిలేసాడు. నాలో పెరుగుతున్న రోగానికి బలైపోవాలనుకున్నాను. ఓపిక వున్నంతకాలం, రోగం నన్ను మనిషిగా పనిచేయించినంతకాలం కష్టపడ్డాను. ఇక సత్తువలేదు. కానీ కోరిన వెంటనే చావు రాలేదు మనిషికి అన్నీ దొరుకుతాయిగానీ ఆకలన్నప్పుడే తిండి దొరకదు చావు వచ్చేవరకూ బతకాలి అందుకు తిండికావాలి. తప్పదు కానీ ఈలోగా కడుపులో అసహ్యంగా మెలిదిరిగిన పేగులు ఆకలంటూ గొడవ పెడుతున్నాయి. దాన్ని శాంతింపచెయ్యాలి. కానీ ముష్టి బతుకు నాకు కిట్టదు. నిన్న ఈ ముసలమ్మ పిల్లిని తీసి పారెయ్యమంది అన్నం పెడతానంది. అడుక్కోవడం లేదు కదా, ఆ పని చేస్తే తిండి పెడుతుంది కదానని ముసలమ్మ అడిగినట్లే చేసాను చివరికి మీరేం చేసారు. కాలుతున్న నా కడుపుమీద తన్నేరు సుఖంగా పడుకున్నారు''

వెంకటేశం మాట్లాడలేక పోతున్నాడు విపరీతంగా చెమటలు పట్టి ముఖం పాలిపోయినట్టుగా అయిపోతోంది

''రాత్రి ఆ పిల్లి ఇక్కడే వుంటే అంత సుఖంగా నిద్రపోయేవారా లేదు మీకు ఎదుటివాళ్ళ సుఖం అక్కరలేదు. వాళ్ళ ఆకలి మీకు తెలీదు మీ సుఖం మాత్రమే మీకు కావాలి. మీలాంటి వాళ్ళంటే నాకసహ్యం. మీ మీద కసిగ వుంది కోపంగా వుంది మీలాంటి వాళ్ళకు బుద్ధి రావాలి అందుకోసం నేనేం చేస్తానో తెలుసా'' ఒక క్షణం ఆగాడు

''ఏం చేస్తావు'' ఇద్దరూ ఒక్కసారే అన్నారు

''చచ్చిపోతాను ఇక్కడె మీ ఇంట్లోనె ఎలాగో తెలుసా ఆ పిల్లిలాగే నాలాంటి అనామకుణ్ణి, నిష్ప్రయోజకుణ్ణి అవసరానికి వాడుకొని ఆ పిల్లి శవాన్ని బయట పారేయించి సుఖంగా వుండగలిగారు ఇప్పుడు నేనిక్కడ చస్తాను నా శవాన్ని ఎలా బయటకు పంపుతారు అది మీకు పెద్ద భారమౌతుంది ఆకలి అరుపులు వినబడని మీకు అది పెద్ద సమస్య అవుతుంది మీ కుటుంబానికి సంబంధించని వ్యక్తిని నేను రోగిష్ఠివాణ్ణి, ముష్ఠివాడికన్నా అధ్వాన్నంగా వున్నాను చూడడానికి. అటువంటి వాణ్ణి ఇక్కడ చచ్చానంటే ఎన్నో అనుమానాలు, సమస్యలు వస్తాయి. అదే నాకు కావాలి మీకలాంటి శిక్షే విధించాలి. మీకలాంటి శిక్షే విధించాలి'' వికటంగా నవ్వేడు వెంకటేశం.

''వద్దు వద్దు ఆ పని చెయ్యొద్దు'' ఇద్దరాడవాళ్ళు గట్టిగా అరిచారు

రాత్రి కాల్లో గుచ్చుకున్న ఇనుప తీగెను జేబులోంచి తీసాడు వెంకటేశం. దాన్ని చేత్తో పట్టుకొని స్విచ్ బోర్డువైపు నడిచాడు స్విచ్ బోర్డులో ప్లగ్ సాకెట్‌లోకి ఇనుప తీగను పెట్టాడు

ఒక్కక్షణం —
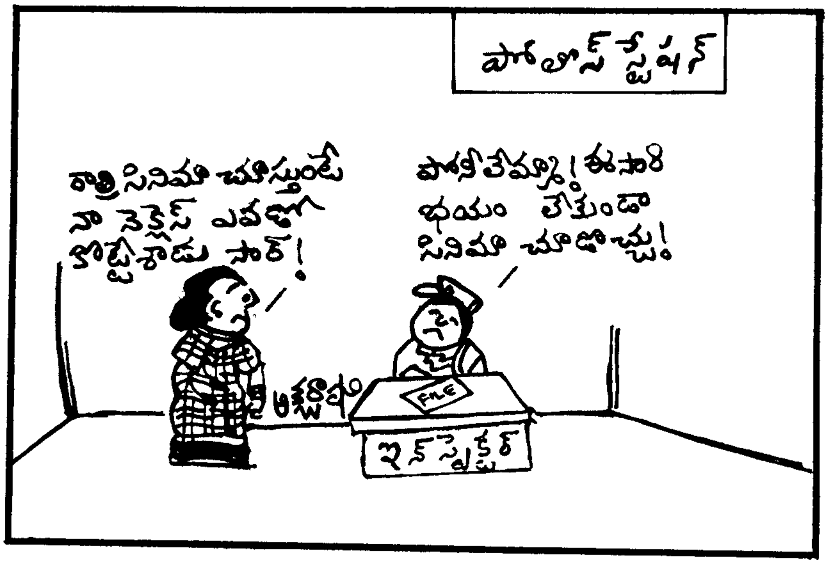
ఒళ్ళు జలదరించింది వెంకటేశానికి. మరుక్షణం కళ్ళ ముందు చీకట్లు ముసురుకున్నాయి అతడలాగే అచేతనంగా నిలబడిపోయాడు ప్లగ్ సాకెట్‌లోంచి ఇనుప తీగెలోంచి అతని శరీరంలోకి ప్రవహించిన కరెంటు అతన్ని ఎక్కడికో తీసుకుపోతోంది. ★